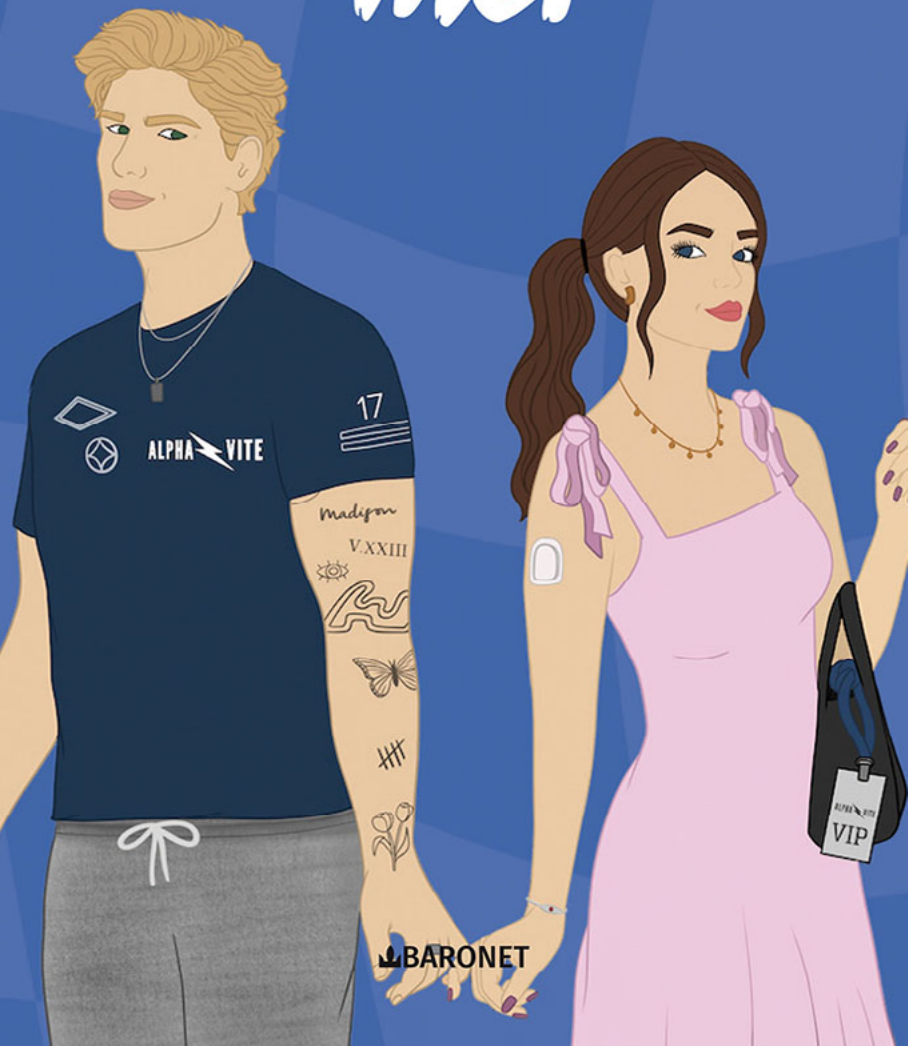
CARLY ROBYN

ZACHRAŇUJEŠ mě!

Zachraňuješ mě!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

BARONET

CARLY ROBYN
Zachraňuješ mě! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZACHRAŇUJEŠ *mě!*

ZACHRAŇUJEŠ *mě!*

CARLY ROBYN

BARONET

DRIVE ME HOME copyright © 2025 by Carly Robyn
All rights reserved
Translation © Daniela Čermáková, 2026
Cover illustrations by Lorissa Padilla Designs

ISBN tištěné verze 978-80-269-3016-7
ISBN e-knihy 978-80-269-3014-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-269-3020-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-269-3021-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Pro mého dědu Arnieho.
Tvoje láska k Mimi je ten typ lásky,
o kterém se píší romány.

POZNÁMKA AUTORKY

Tato knížka je napsaná lehkým a humorným stylem, ale obsahuje vulgární jazyk a zmínky o úmrtí rodiče (které se odehrálo v minulosti). Jedná se o pomalu rozvíjející, otevřenou romanci, která obsahuje sexuální scény a je určena čtenářům nad osmnáct let. Nezapomeňte na to, prosím!

Příběh se soustředí na fiktivní postavy a události ve světě závodů Formule 1 a odchylky od současného programu Velké ceny a závodních okruhů jsou záměrné pro účely této knihy.

PLAYLIST

Lover – Taylor Swift
Vienna – Billy Joel
Espresso – Sabrina Carpenter
What a Girl Wants – Christina Aguilera
Lose Control – Teddy Swims
From Eden – Hozier
Unwritten – Natasha Bedingfield
Beautiful Things – Benson Boone
Stick Season – Noah Khan
Gorgeous – Taylor Swift
Dancing In The Flames – The Weeknd
Talk Too Much – COIN
Kiwi – Harry Styles

1

CHARLOTTE

VÁŽNĚ SI PŘEJU, aby ta osoba, co mě vyrušila ze snu, byla prokletá a do konce života musela každé ráno vypít všechna špatně objednaná kafe. Zavrtám se hlouběji do peřiny a snažím se neslyšet zvonění hotelového telefonu. Bohužel jsem na recepci požádala, aby mě dnes vzbudili brzy, takže po krátké odmlce se rozezvoní znovu.

Nejsem ranní ptáče. Ani trochu. A přiznám se, že než do sebe dostanu dvojitou dávku kofeinu, jsem prvotřídní čarodějnice. *Alespoň* dvojitou. Když jsem byla dítě, táta mě budíval se slovy „vstaň a vyj“, protože v mé ranní náladě se nenacházel naprosto žádný světlý bod.

Neochotně jsem se vytrhla ze snu – v němž Jason Momoa bojoval s Ryanem Reynoldsem o čest koupit mi první birkinku – a zvedla sluchátko s ospalým: „Ano?“

„Dobré ráno, paní Walkerová. Tady Khan z hotelové recepce. Chtěla jste vzbudit.“

„Jo, díky, rozumím,“ zamumlám a vytřu si z očí ospalky.

Khan chvíli zaváhá, než pokračuje. „Mám zavolat znovu za deset minut?“

Nechápavě nakrčím obočí. „Hm, a proč?“

„Pro potvrzení, že… jste vzhůru,“ odpoví nejistým tónem. „Váš manžel si vyžádal, ať zajistíme váš včasný příjezd na trať. Za půl hodiny na vás bude čekat vůz.“

Zatmělo se mi před očima. „Bratr,“ vzdychla jsem.

„Co prosím?“

„Theodore není můj manžel, ale bratr.“ Jakémukoliv budoucímu manželovi vysvětlím, že mě nemá vykopávat z postele prostřednictvím hotelového personálu. „Ale nemusíte volat. Jsem vzhůru. Díky.“

„Prosím. Přeju příjemný den, paní Walkerová.“

„Vám také, Khane. Beru své prokletí zpět.“

Jakmile položím sluchátko, vyhrne se mi z úst proud nadávek tak barvitých, že by to ohromilo i Shakespeara, a vysoukám se z postele. Rychlostí nevrlého artritického starce se pustím do ranní hygieny. Jakmile mám vyčištěné zuby, ošetřenou pleť a v rámci možností zkrocené lokny, šourám se ke svému kufru. Polo trika AlphaVite od svého bratra si nevšímám – tu polyesterovou hrůzu na mě nikdo nedostane – a vybírám mezi třemi možnostmi oděvu pro závodní den, které jsem si vzala s sebou. Po krátkém zvažování se rozhodnu pro krémové midi šaty. Jsou elegantní, neformální a díky lehké látce se krásně hodí do bahrajnského počasí. K nim si obuju béžové tenisky Nike – myslím, že správně se ten odstín jmenuje „světlá kost“, ale to mi připadá divné a morbidní – a odhodím zavazadlo do kouta, aby nebylo vidět v zrcadle, v němž pořídím snímek na sociální sítě. Pak zamířím dolů a hlavním vchodem ven k čekajícímu autu.

Když zastavíme v určené oblasti na okruhu, mám jen pětatřicet minut zpoždění. Když to vezmu kolem

a kolem, přes jet lag, odpor k ránům a nedostatky v hospodaření s časem, je to zatraceně dobrý výsledek. Když se přiblížím k turniketu do zázemí, upravím si na nose sluneční brýle. Je teprve devět ráno, ale zlatá záře slunce je oslepující. Zatímco hledám svou VIP propustku, nad hlavou se mi tyčí obrovské logo Formule 1 a jejích sponzorů. Podle oranžové šňůrky bych měla kartičku snadno najít, ale moje kabelka je zhmotněním zavazadla Mary Poppinsové. Žádné úhledné psaníčko. Některé aerolinky by ji klasifikovaly jako příruční zavazadlo.

Když propustku konečně najdu, přiložím ji ke skeneru, který se rozsvítí zeleně a dovolí mi vstoupit do uzavřené části. Prostory stáje jsou umístěny za garáží a jsou stejně okázalé jako funkční. Většina pracovních činností při závodech se odehrává zde, ale během závodního víkendu tu tráví čas taky novináři, sponzoři a zvláštní hosté. Vnitřní dispozice se závod od závodu mírně liší, ale pokaždé připomíná malou vesničku dolarových multimilionářů.

Když kráčím hlavní cestou k hale AlphaVite a všímám si detailů, musím se usmát. Velká cena Bahrajnu zdaleka není první závod, jehož se účastním. Svůj první závod jsem si odbyla v osmi měsících a v tomhle trendu pokračovala celý život. Náladu mi jako vždycky pozvedne lehká vůně motorového oleje a skládačka týmových barev. Cestou míjím reportéry, kteří si chystají kamery a další vybavení, zaměstnance Formule 1 uvádějící sponzory do pohostinských prostor, kde na ně čeká šampaňské a kaviár, a členy jednotlivých stájí mířící za svými úkoly.

Depo AlphaVite je zvenku šedé s velkými tmavými okny a dveřmi dekorovanými jejich logem ve tvaru blesku. V přízemí se po jedné straně nacházejí všechny

kanceláře, ale hlavní prostor je plný zaměstnanců v kobaltově modrých uniformách AlphaVite, kteří si vychutnávají snídani u stolů v kavárně. Soukromé ubikace jezdců jsou většinou o patro výš, takže bez zpomalení zamířím rovnou tam. V okamžiku, kdy vyjdu na poslední schod, zaburácí chodbou hlas mého bratra. Pěkně bych ho za to zpražila, kdybych nebyla stejně hlučná.

Na půl vteřiny mě napadne, jestli nemám zaklepat, pak si řeknu *a co* a vstoupím bez ohlášení. Theo je rozvalený na malé pohovce a vzrušeně hovoří do telefonu. Soudě podle nejapného výrazu ve tváři mluví se svou přítelkyní. S budoucí švagrovou jsem měla štěstí. Neustále svému bratrovi opakuju, že to nejlepší, co ho jakožto závodníka Formule 1 potkalo, nemá nic společného se závody, které vyhrál. Je to na sto procent Josie. Když jezdil pro tým McAllisteru, pracovala v marketingovém oddělení a během loňského roku se jejich přátelství vyvinulo v místy chvályhodnou, místy nechutnou lásku.

„Charlotte konečně dorazila," odtuší.

Zakoulím očima nad slovem *konečně*, protože vím, že tu neseděl a nemlel palci.

„Jo," pokračuje. „Jo, jistě. Taky mi chybíš. Zavolám ti později, ano? Mhm. Miluju tě, andílku."

Ukončí hovor a přivítá mě slovy „vážně bys měla klepat".

„A ty bys vážně neměl vyslovovat Worcestershire jako název hobitího města z *Pána prstenů*," pokrčím rameny. „Ale nechme toho."

Když mluvím, otočí hlavu mým směrem. „Kde máš to tričko, co jsem ti dal?"

„Nikdy nenosím reklamní oblečení," odpovím a posadím se na hranu stolu.

Od chvíle, co jsem shlédla první díl *Sexu ve městě*, se vyžívám v módě. Nebaví mě dostaveníčka nebo vztahy Mirandy, Charlotte, Samanthy nebo Carrie s muži z Manhattanu. Ani trochu. Jediné milostné pletky, které mě zajímají, zahrnují látky, slavnou kabelku Fendi Baguette a senzační obchody. Jak to jednou řekla Rachel Zoe: „Styl je způsob, jak beze slov říct, kdo jste." A proto, přestože podporuju tým svého bratra, jejich špatně padnoucí, kousavé polokošile nevyjadřují mé pravé já.

„Jsi připravený na závod?" zeptám se. Nemám náladu se dohadovat o oblečení. „Jak se cítíš?"

„Netvař se tak starostlivě, Lottie," uchechtne se. „To, že jezdím pro nový tým, může být trochu děsivé, ale mí fanoušci jsou pořád *mí* fanoušci, bez ohledu na barvy, které nosím."

„To je pravda," přitakám rozvážně. Je zvláštní setkávat se s nadšenými fanoušky. Jenže pořád zastavují Thea na ulici kvůli podpisu nebo selfíčku.

Mrkne na mě. „Když jsem ti dokázal jako miminu měnit plínky, tohle určitě zvládnu."

Protočím panenky. „Neplácej blbosti, Theodore. Jednou, když jsi mě hlídal, jsi volal záchranku, protože jsem zvracela a ty ses mě chtěl zbavit."

„To jenom proto, že –"

„Dobré ráno, Klo," ozve se ode dveří.

Do místnosti vstoupí řecký bůh. Lucas Adler. Nejlepší kamarád mého bratra a kluk, do kterého jsem blázen už… no, co si pamatuju. Vpíjím se do Lucasovy štíhlé atletické postavy, jako by byl výběrové víno a já someliér světové třídy. Neposlušné vlnité blond vlasy mu padají do čela a v lahvově zelených očích má zlatou jiskru od venkovního slunce. Musím se zarazit, abych se mlsně neolízla.

Zatímco si mě druhý pilot AlphaVite prohlíží, v očích se mu usadí pobavený pohled.

Lucas mi začal říkat Klokánku, když jsem ještě byla dítě – protože jsem neustále hopkala kolem jako australské národní zvíře –, ale během let se přezdívka smrskla na prosté Klo.

Na tvářích se mi objeví výmluvný ruměnec. „Ahoj."

„Theo říkal, že jsi na cestě, tak jsem ti vzal kafe a croissant. Ale jestli máš teď v krvi moc cukru, tak si ho můžeš schovat na jindy." Zvedne kelímek s logem AlphaVite a bílý papírový pytlík. „Dvojité espresso s mléčnou pěnou a dvěma dávkami vanilkového sirupu bez cukru, mám to správně?"

Nemá smysl se pokoušet o nesmělý úsměv. Ne, když jsem takhle omráčená. Ve tváři se mi rozhostí úsměv dementa. „Ty víš, jaké si dávám kafe?"

Tváře se mu zbarví lehce do růžova. Je úžasné, jak se dospělý muž s tetováním po celém těle a kovovými kroužky zdobícími jeho prsty dokáže červenat. V duchu si poznamenám, že to mám dělat častěji.

Přistoupí blíž a podá mi kávu. Kelímek hřeje i přes polystyrenovou vložku. „Asi mám dobrou paměť."

Usrknu kávy a vzdychnu, když mi jazyk zalije známá chuť. Mé vaječníky dojetím roztančí kankán. „Ty jsi vážně nejlepší. Kdybych už neměla vybraný seznam dětských jmen, nechala bych tě pojmenovat svoje první dítě."

Nebo mi ho udělat.

„A co třeba prostřední jméno?" uchechtne se Lucas.

Zvednu si kelímek ke rtům, abych zakryla úsměv, a kývnu. „To by šlo."

Už jsem v životě učinila pár rozhodnutí, která se neukázala jako nejchytřejší. Věřila jsem svému bývalému, když říkal, že jistá dívka mě vůbec nemusí

znepokojovat. Myslela jsem si, že můžu nosit džíny s nízkým pasem. Ostříhat si ofinu. Zaplatit si členství v nóbl posilovně a doufat, že tím v sobě zázračně probudím chuť cvičit. Seznam by byl delší než recept na léky.

Ale jezdit se svým bratrem po světě během sezony Formule 1, než přijdu na to, co chci v životě dělat a co na mě čeká po dokončení univerzity? To je úplně jiný druh rozhodnutí. Přidejte k tomu bonus, že můžu trávit víkendy s Lucasem Adlerem, a vyjde vám z toho to nejchytřejší, co jsem v životě udělala.

2

LUCAS

JESTLI MOJE MÁMA v něčem opravdu vyniká, pak je to vyvolávání pocitu viny, ve větší vrstvě, než bývá krémového sýru na bagelu. Když jsem poprvé nedodržel večerku, dala mi takovou přednášku, že už jsem se od kámoše nikdy nevrátil pozdě. S bráchy jsme tomu začali říkat její „oscarová řeč", protože je známá tím, že dokáže člověku vehnat slzy do očí, i když ne zrovna dobrým způsobem.

Už dvakrát jsem se jí omluvil, že jsem se jí neozval, ale paradoxně vůbec nevzala na vědomí, že s ní právě teď telefonuju. Vím, že ji prostě musím nechat domluvit, a tak se pohodlně uvelebím na gauči ve svém apartmá. Bůhví, jak dlouho to potrvá. Po týdnu, kdy jsem se jí vyhýbal, ji rozhodně nechci utnout uprostřed řeči.

„Mám lepší věci na práci než tě nahánět jako nějaký otravný telefonní prodejce," zabručí. Nemusím ji vidět, abych věděl, že s jednou rukou v bok přechází po obýváku. „Je tak těžké zvednout matce telefon? Rodila jsem tě šestatřicet hodin, a přitom mluvím víc s tvojí hlasovou schránkou než s tebou."

„Mami –“

„Hm, ne, ne, ne. Žádné tvoje *mami* na mě neplatí, Lucasi Noahu Adlere. Naposledy jsem s tebou mluvila víc než před týdnem. Sotva mi odpovídáš na textovky.“

Možná proto, že její zprávy obsahují fráze jako „čau“ a „chybíš mi“ a ne nic důležitého. Ale to si samozřejmě nechám pro sebe. Když se však konečně musí nadechnout, jemně jí připomenu: „Je začátek sezony, mami. Měl jsem toho strašně moc, ale omlouvám se, ano? Ozvu se ti častěji.“

„Pche.“ Jemnějším hlasem pak odvětí: „Mám o tebe starost, když jsi tak daleko. Ráda slyším tvůj hlas. Tak aspoň vím, že jsi v pořádku.“

„Já vím,“ odvětím. Srdce mi ztěžkne z pravdy v jejích slovech. Otáčím stříbrným prstenem na prostředníčku. „Slibuju, že ti budu na textovky odpovídat.“

„Dobře,“ pronese. „Když jsme si to teď vyjasnili, už sis zamluvil let domů?“

S tichým zaduněním praštím hlavou o opěrátko gauče. Právě *proto* se jejím telefonátům vyhýbám. „Jo, nejspíš bych to mohl zvládnout v květnu nebo červnu.“

Vydá příšerný zvuk, který připomíná bzučák. Je tak hlasitý, že sebou trhnu a odtáhnu si telefon od ucha.

„Kdepak. Špatná odpověď,“ konstatuje. „*Určitě* to zvládneš. Kdy jsi tu byl naposledy? Loni v létě?“

„Viděla jsi mě v prosinci.“

S tátou za mnou dorazili do Monaka. Celý týden jsme strávili plachtěním, stejně jako kdysi v létě na vodách Cape Cod, když jsem byl ještě dítě. Jako jeden z pěti kluků nemám moc příležitostí trávit čas jenom s rodiči, ale vždycky se o to snaží a já to nepovažuju za samozřejmost.

„Nehraj to na mě," prohlásí náhle povýšeně. Úplně ji vidím, jak stojí uprostřed místnosti se zdviženou bradou. „Je na čase, abys přijel domů a strávil tu víc než jen pár dnů."

Při té představě se mi stáhne hruď, a tak si ji nepřítomně promnu. „To není tak snadné, jak si myslíš, mami. Mám tu závazky a na začátku sezony –"

„Já vím, zlatíčko," povzdechne si. „Ale pro nás by hodně znamenalo, hlavně pro *mě*, kdyby sis tu a tam udělal čas a přijel domů. Celá rodina za tebou přijedeme v květnu do Montrealu na Velkou cenu. Co kdyby ses pak vrátil s námi? Mohl bys tu zůstat celý týden. Všem nám moc chybíš."

Skloním hlavu a poraženecky si povzdechnu. Nepatřím k těm, co by se svěřovali se svými problémy, takže máma netuší, proč se posledních pár let Bostonu vyhýbám. Když jsem se totiž jednou nečekaně vrátil domů, zjistil jsem, že můj brácha Jesse randí s mojí bývalkou. S bývalkou, se kterou jsem se chtěl dát zase dohromady. Jo, řekl bych, že je to docela dobrý důvod, proč se rodnému městu vyhýbat.

Jenže má pravdu. Už je to dlouho, co jsem s rodinou strávil trochu času. Teda aspoň s těmi, které bych chtěl vidět. „Tak dobrá," svolím. „Zjistím, jestli to půjde."

„Víc od tebe nežádám," prohlásí potěšeným tónem. „Bylo by fajn mít zase všechny své chlapce doma."

Ramena mi poklesnou. Boston už mi dlouho nepřipadá jako domov, ale mámě to neřeknu.

„Už tě tedy nebudu zdržovat," pokračuje. „Dneska přeju hodně štěstí, malý lvíčku. Budeme ti fandit."

Snažím se sebou netrhnout při té trapné přezdívce. Máme je všichni: Grayson je žertovná žirafka, Lucas legrační lvíček, Jesse jemný jaguár, Ezra statečné

slůně (zatím nejhorší) a Finn je líbezná liška. „Díky, mami. Mám tě rád."

„Já tebe víc."

Jakmile hovor ukončím, napíšu svému manažeru Mitchellovi a asistentce Natalii a požádám je, aby mi tu cestu naplánovali. Tak z toho nebudu chtít vycouvat.

Pak ten rozhovor hodím za hlavu a převléknu se do závodní kombinézy s logy sponzorů, která mi padne jako ulitá. Zapnu si ji jenom do poloviny, hruď mi zakrývá povinné nehořlavé tílko. Venku panuje takové vedro, že se snažím nepřehřívat. Helma mi ladí s kombinézou, jen ji po stranách doplňuje několik světle modrých prvků, americká vlajka a sedmnáctka, což je moje šťastné číslo. Na jedné straně už je pár škrábanců z jednoho tréninku. Stejně jako tetování, která se mi vinou po pažích a stehně, každý z nich vypovídá svůj vlastní příběh.

Vejdu do depa a chvilku si vychutnávám atmosféru. Mechanici a inženýři pracují na mém vozu, kontrolují tlak v pneumatikách a vylaďují každý detail elegantního závodního stroje. Vzduchem se nese tlumené hřmění motorů, které mě vítá jako dávno ztracený přítel.

Zdravím se se známými tvářemi a mířím k Charlotte, která stojí vedle mého závodního inženýra. Charlotte má křivky na všech správných místech a tmavě hnědé vlasy – které ostře kontrastují s její světlou pletí a modrýma očima – si přehodí přes ramena. Má obličej ve tvaru srdce a lícní kosti přirozeně zrůžovělé, zatímco poslouchá, jak jí technik něco vysvětluje.

Objektivně vzato dává smysl, že tráví sezonu s AlphaVite. Proč by neměla skočit po příležitosti cestovat po světě, než přijde na to, co dělat dál? Ale subjektivně vzato? To je něco úplně jiného.

Theo je prima kluk a nemá tak výbušnou povahu jako Blake, ale kdyby věděl, že mám pro jeho malou sestřičku slabost? Zešílel by z toho. Díky svému skutečnému bráchovi moc dobře vím, že porušení bratrského kodexu může úplně zničit přátelství. Nepokazím si svůj vztah s Theem jen proto, že jeho sestra se usmívá tak, že bych jí snesl modré z nebe, a že se směje uhlazeněji než whisky zrající v dubových sudech a že má postavu, kterou bych rád zmapoval svým jazykem.

S dlouhým povzdechem ty myšlenky zaženu, přistoupím k Charlotte a jemně ji zatahám za jednu z kudrlin.

S nepříliš nadšeně sevřenými rty se otočí. Když však zjistí, kdo jsem, roztáhne je do úsměvu. „Ach. To jsi ty," řekne a mávne na mě. „Ahoj, jsi připravený do akce?"

„Ale no tak." Dloubnu ji loktem. „Na závod jsem připravený vždycky."

„Myslela jsem si to, ale připadalo mi slušné se zeptat." Rozzáří se a v modrých očích jí jiskří. „Mimochodem, dneska ti s mým vysněným týmem držíme palce, že někomu nakopeš zadek."

Uchechtnu se. „Jak se ten tvůj tým jmenuje? Walker do toho?"

Úsměv od ucha k uchu, který jí vykvete na tváři, až se jí objeví dolíčky, mě zahřeje až do morku kostí. Mám pocit, jako bych vyhrál ještě před začátkem závodu. „Ne, vlastně je to Svatej Walker, ale tohle je taky dobrý. Upřímně, těch možností je nekonečně. Divokej Walker, Walker Flocka Flame, Walker-nesská příšera. Jo! A Walker on Sunshine. To je sice starý, ale je to klasika."

„Páni. Můj návrh bledne v porovnání s tímhle."

„Ne víc než tvoje crocsy," popíchne mě, zvedne obočí a zabodne mi pohled do nohou, ačkoliv svoje oblíbené sandály právě teď nemám na sobě.

„Hej, moje crocsy jsou super pohodlné." Zakmitám obočím. „Nemůžeš si dělat srandu z člověka, který si pamatuje, jak piješ kafe. Copak nevíš, že je to pravidlo?"

Znovu se objeví její dolíček. „Ach, vážně? Hodně toho napovídám, takže je fajn vědět, že mě někdo poslouchá."

Ani za nic bych nepřiznal, že si pamatuju všechno, co mi Charlotte Walkerová řekla od chvíle, co jsem ji začal vnímat *tím* způsobem. Vím, že k snídani má nejradši maličko připálený toust, nelíbí se jí, že by měla mít sladěný lak na nehty na nohu a na rukou a při Monopolech si vždycky vybere figurku kabelky.

Než vymyslím nějakou vtipnou odpověď, moji pozornost zaujme hlasité zahvízdání našeho týmového ředitele Davida Greena. David stojí pár metrů za Charlotte v boxové uličce před depem s Theem po boku.

Ach. Nastal čas na jeho předzávodní motivační řeč, nebo jak jsem tomu začal říkat na jeho proslov ve stylu Al Pacina ve filmu *Vítězové a poražení*.

„Hodně štěstí," pronese Charlotte a jemně mi stiskne paži.

„Tobě taky," řeknu, ale pak sebou okamžitě trhu, když mi dojde, že to takhle nedává smysl. *Oy vey*. „Teda… užij si sledování."

Co to sakra plácám?

Charlotte zakloní hlavu a rozesměje se. „Svatej Walker potřebuje, abys získal pár bodů, takže se dej dohromady, Adlere."

Celá sezona strávená v její blízkosti? Jo. Vážně se potřebuju dát dohromady.

3

CHARLOTTE

JÁ SE SOTVA ZVLÁDNU nasoukat do sportovní podprsenky, ale můj bratr řídí milionové auto rychlostí tři sta sedmdesát pět kilometrů v hodině, jako by se za volantem narodil. Genetika je vážně záhada. Na obrazovce sleduju, jak Theův vůz nabírá rychlost před ostrou zatáčkou, jež ho vynese do prudkého záhybu na trati. Dech se mi zadrhne v hrdle, když na telemetru vyskočí tlak na brzdy – znamení, jak obrovskou zátěž přenáší při nájezdu do zatáčky na přední levou pneumatiku. Jakmile se jeho vůz vyrovná a vyrazí za vozidlem stáje Ithaca, které je jen pár sekund před ním, zatleskám a konečně mě opustí napětí v ramenou.

„Dobrá práce," pochválí David mého bratra ve vysílačce. „Po výjezdu z jedenácté zatáčky zapni systém pro snížení odporu."

Upravím si velká sluchátka, která mám na uších, a obrátím se k další obrazovce. Každá z nich zobrazuje různé úhly či části okruhu, což je jedna z výhod, když závod sledujete odsud a ne z hlavní tribuny. Když jsem byla mladší, radši jsem se koukala tam.

Můj táta skončil se závoděním ještě před mým narozením, ale každý rok mě bral na Velkou cenu Austrálie v Melbourne. Seděli jsme mezi fanoušky jako běžní návštěvníci navzdory jeho postavení bývalého mistra světa. Baštili jsme popcorn a sladkosti a fandili a pískali na auta, která se řítila po trati. Bez něho mi to připadá divné, a tak se teď radši dívám z depa.

„Zatím je to dobrý závod, co?"

Podívám se směrem, odkud se ozývá ten hluboký hlas, pak zakloním hlavu, protože muž kráčející ke mně má postavu zatraceného národního památníku. Musí mít skoro dva metry. No vážně. Není možné, aby ten jeho třířadý uhlově šedý oblek nebyl šitý na míru. Jeho široká ramena by snadno protrhla švy jakéhokoliv obleku z konfekce. Kristepane, jako novorozeně musel být obrovský. Otřesu se při představě, jak ho jeho nebohá matka porodila – *soustřeď se, Charlotte!*

„Hm, jo, tým se určitě dočká umístění na bedně," odvětím a přátelsky se na něho usměju. Přitom v paměti pátrám po jménu toho fešáka. Theo mě po mém příjezdu představil celému týmu, jako bych byla nějaká atrakce. Myslela jsem si, že jsem si všechny zapamatovala, ale teď mám úplné okno. Překvapuje mě to, vážně. Někoho tak vysokého bych si měla pamatovat.

Napřáhne ke mně ruku. „Mitchell Abramson."

„Lucasův mámažer," vyhrknu a energicky mu zapumpuju rukou.

„Mámažer?"

Po krku mi stoupá horko, ale váhavě se na něho usměju. „Tátažer by taky šel, ale mámažer zní prostě líp." Nakloním hlavu a pokrčím rameny. „Zjevně to není tvůj syn, ale jsi s ním od jeho dvanácti, že? Když vyhrál americké mistrovství v motokárách, rozpoznal

jsi jeho talent a potenciál. Takže jsi působil jako jeho opatrovník, aby mohl cestovat po světě a závodit a tak dále a tak dále?“

Chvíli si mě prohlíží se svěšenými koutky rtů. „Jak to všechno víš?“

„Je to na Wikipedii,“ prohlásím a spiklenecky se k němu nakloním. „A jako jeho přední fanynka každý den pátrám po nových informacích. Věděl jsi, že má Lucas radši červený Gatorade, a ne ten tmavě modrý – což je rouhání – a že je alergický na peří?“ Pomalu zamrkám a potřesu hlavou. „Na někoho, kdo nosí koženou bundu, to není moc drsňácké, ale já lidi nesoudím.“

Kecám, dělám to neustále.

Mitchellovo obočí vystřelí až do vlasů. „Ty – počkej, cože?“

„Dělám si z tebe srandu, Mitchelli,“ zazubím se a narovnám se. „Vím to, protože mi to řekl. To dá rozum.“

Ačkoliv je možné, že se něco z toho dá najít na internetu. Lucas je jediný americký jezdec na startu Formule 1, což z něj dělá tak trochu jednorožce. Většina Američanů dává přednost motoristickým sériím jako NASCAR nebo IndyCar, protože aby jezdec získal zkušenosti a vydobyl si jméno ve Formuli 1, musí strávit značné množství času v Evropě a závodit v motokárách a pak v juniorských šampionátech. Lucas měl ale štěstí a Mitchell rozeznal jeho talent už na začátku, takže teď jsme tady.

„Ty jsi Theova sestra,“ konstatuje Mitchell a luskne prsty.

„Charlotte,“ opravím ho. V hlase se mi neozývá obvyklý vitriol, protože jsem ho právě nazvala Lucasovým mámažerem. Přísahám, že kdybych dostala

penny pokaždé, kdy mě někdo nazve „Theovou malou ségrou“ nebo „tou druhou Walkerovou“, no, nebyl by ze mě boháč, ale rozhodně bych měla na zálohu na klasickou kabelku od Chanelu. Ve stínu Theova úspěchu žiju celý život. Ne že bych mu jeho kariéru nebo úspěchy záviděla, ale je těžké jít v jeho šlépějích, když vím, že si při pouhém pokusu vyvrtnu kotník. Moje rodina se ke mně nikdy nechovala tak, že bych nebyla stejně dobrá jako on. Jenže s tak příjemným a přátelským bratrem? Mužem, jehož jméno a talent znají po celém světě? Jak bych s ním mohla soupeřit?

Mitchell přikývne. „Jasně. Charlotte. Lucas se zmínil, že budeš bratra v sezoně doprovázet.“

Podrážděnost, kterou jsem celou dobu potlačovala, při těch slovech málem vzplane. Nakrčím nos a řeknu: „Doprovázet zní divně. Radši tvrdím, že ho využívám, abych mohla jíst, pít a nakupovat po celém světě.“

Odfrkne si.

Nestydím se za to, že potřebuju čas, abych se dala dohromady, ale nemusím nikomu nic vysvětlovat. A ačkoliv mi Theo pomáhá uhradit náklady na cestu, je to proto, že na tom trval. Nedělám si legraci. Nebavil se se mnou tři dny, když jsem se pokusila zaplatit za hotel vlastní kreditkou. Můj brácha je jediná osoba na světě, která je ještě tvrdohlavější než já.

Mitchell přikývne a nadzvedne koutky úst. „Kdyby mě neupozornily ty tvoje modré oči a úsměv, tvůj šarm by to rozhodně dokázal. Walkerovi určitě nezapadnou v davu.“

Nadzvednu obočí a bojuju s úsměvem. „Nevím, jak ti to mám říct, ale ani ty v davu nezapadneš. Máš postavu jako Mount Everest.“

Když zakloní hlavu, jeho dunivý smích je tak hlasitý, že přehluší i hluk v depu. „Protože jsem tak vysoký?“

„Ehm, jo. Kdybych na tebe vylezla, nejspíš bych potřebovala kyslíkovou masku.“

Vydá přidušený zvuk a obočí mu znovu vyletí nahoru. Teprve pak mi dojde, co jsem to plácla.

„Ne že bych na tebe chtěla lézt,“ vyhrknu. Představím nenucenost, ale přitom se mi kroutí žaludek. „Bez urážky, ale jsi na mě moc starý. Navíc by byla docela ironie, kdybych měla potíže s otcovskými figurami. Chci jenom říct, že by mi trvalo věčnost dostat se nahoru, kdybych se do toho pustila.“

Mitchell na mě chvíli jenom zírá, ale nakonec potřese hlavou a uchechtne se. „Znal jsem vašeho tátu, když ještě závodil pro McAllister.“

Projede mnou záblesk vzrušení. „Vážně?“

„Jo. Tehdy jsem pracoval pro manažera jeho jezdeckého parťáka,“ prozradí s pousmáním. „Byl to skvělý chlapík. Neustále se na každého usmíval.“

„Jo,“ řeknu a taky se zazubím. Formule 1 je vetkaná do tapisérie mé rodinné historie. Pro mého tátu představovala ústřední bod. Pro Thea tahle vášeň hraničí s posedlostí. Pro mě vždycky zůstávala na periferii. Ale lhala bych, kdybych tvrdila, že nechci strávit sezonu s AlphaVite, abych si zažila kouzlo tohohle sportu na vlastní kůži.

Náš rozhovor pomalu utichne, protože se oba soustředíme na obrazovku. Sledujeme, jak Harry Thompson, jezdec Everestu, v těsné zatáčce předjíždí Lucase.

Kéž bych mohla říct, že je zbytek závodu napínavý. Místo toho se ve vedení udrží Blake Hollis, nejlepší přítel mého bratra a jeho bývalý týmový kolega.

Theo se marně snaží předjet auto před ním a Lucas s Harrym svádějí boj o druhé místo. Nakonec si ho vybojuje Harry v předposledním kole.

Hruď se mi nadme hrdostí, když můj brácha vyskočí z vozu, usměje se na fanoušky za bariérou a pak poděkuje týmu za skvěle odvedenou práci. Ačkoliv to nedává najevo, není se svým výkonem spokojený. Pokud nestojí na podiu s pohárem v ruce, nemyslí si, že odvedl dobrou práci. Já jsem soutěživá jenom v deskovkách, takže si ani nedovedu představit ten tlak, když člověk může vyhrát miliony a ne jenom peníze v Monopolech.

Theo poblahopřeje ostatním jezdcům a podepíše několik kšiltovek, načež na mě mávne. „Jediná výhoda, že na sobě nemáš modrou, je fakt, že vyčníváš z davu."

Potichu něco zabručím a krátce ho obejmu. Je upocený, a jestliže nesnáším vlastní pot – proto nesnáším cvičení – pak rozhodně nestojím o to mít na sobě ten jeho. „Vedl sis skvěle."

Svraští obočí a ve tváři se mu mihne náznak zklamání. „To sotva, ale díky."

„Za páté místo jsou pořád body," připomenu mu. „A je to teprve první závod. Máš spoustu času dostat se na bednu."

„Asi jo," zamumlá. „Ale měl jsem jet agresivněji."

„Vrrr," popíchnu ho.

Vysloužím si tím úsměv, který mu tentokrát doputuje až k očím. „Ty jsi cvok. Brnknu na chvíli Jos, než budu muset na rozhovory. Jsi v pohodě?"

Ukážu mu palec nahoru. „Nemusíš na mě dohlížet, Theo. Já se o sebe postarám."

„Starých zvyků se jen tak nezbavíš," uchechtne se. „Uvidíme se později."

Zatímco odchází zavolat své přítelkyni, zaměřím se na muže, kterého jsem posledních patnáct minut tajně pozorovala. Ostatně Lucase je těžké přehlédnout. Není zachmuřený jako Blake, ani hlasitý a společenský jako můj bratr, ale poutá na sebe pozornost úplně stejně. Stojí u svého vozu zaparkovaného na jeho místě a soustředí se na reportéra, který drží mikrofon ESPN. Nechci je rušit, a tak přejdu na stranu a sleduju, jak odpovídá na pozávodní otázky klidným, vyrovnaným tenorem.

V boxu panuje organizovaný chaos, spousta lidí slaví vítězství plácáním si rukou a jásáním nebo klábosí o vylepšeních do dalšího závodu, takže nečekám, že si mě Lucas všimne. Trhne však hlavou mým směrem, jako by mou přítomnost vycítil, a pohledem mě přišpendlí na místě. Kývne na reportéra, jako by říkal „už jsme hotoví" a „mockrát děkuju", načež ke mně vykročí.

Nazdárek, fešáku.

„Ahoj, Klo," prohlásí a rozepne si závodní kombinézu. Ačkoliv má pod ní tílko, připadá mi, jako by mi předváděl soukromý striptýz. „Jak je Theovi?"

Jenom Lucas by se staral o to, jak Theo zvládá páté místo, místo aby oslavoval svoje vítězství.

„Jak je *tobě*? Patnáct bodů v kapse hned na začátku sezony je zatraceně dobrý začátek, Adlere."

Jeho tvář, už tak zrůžovělá po závodu, zrudne ještě víc. „Jenom dělám svoji práci."

„Skromný jako vždycky," povzdechnu si. „Přísahám, že kdybych měla aspoň čtvrtinu tvého talentu, chovala bych se kvůli tomu tak nafoukaně, že bys mi chtěl zacpat pusu. Nemyslím… no, však víš, *tamtím* způsobem." Mávnu rukou. „Nebo možná jo. Nevím, co tě rajcuje."

Naznačila jsem mu právě, že se mu líbí sado-maso?

Povytáhne obočí a uchechtne se. „Ty máš talent, Char."

Pokrčím rameny. „Schopnost odříkat každou repliku z *Ďábel nosí Pradu* bych za talent nepovažovala, ale každý dělá, co může."

„Ta přilba, co jsi pomohla navrhnout pro Thea, je zatraceně hustá," namítne. „Já bych nic takového nikdy nedokázal."

„Díky." Teď jsem to já, kdo se červená. Pomáhala jsem navrhovat Theovy přilby celé roky. Není na tom nic průkopnického, ale celkem mě to baví. Tenhle rok jeho helma přechází z černé noční oblohy vpředu do zamračeného světle modrého nebe vzadu s australskou vlajkou uprostřed. Ve zlatém vzoru, který se vine po obou stranách, je pár ukrytých *J* a tátovo číslo.

„Musíš se vrátit zpátky k rozhovorům?" zeptám se a kývnu přes jeho rameno. „Jedna blond reportérka na mě z očí metá dýky, jako bych jí v pekárně vyfoukla před nosem poslední briošku."

Natáhne krk, ohlédne se přes rameno, a když ta žena zjistí, že se dívá jejím směrem a pak se obrací zpátky ke mně, zatváří se přímo vražedně. Přesto se na ni usměju, protože jsem sice přátelská, ale taky trochu malicherná.

„To je Miranda," odfrkne si Lucas. „Ella jí přezdívá *Satan v saténu*."

Nadzvednu jedno obočí a ovládnu se, abych se neušklíbla. Ta část se saténem je zjevná, protože na sobě má saténovou košili, která je přes prsa tak upnutá, až se divím, že se jí neutrhne knoflíček. Ale ta část se Satanem? Ta mě zaujme. „Jak si takovou přezdívku vysloužila?"

Lucas si prohrábne rukou vlasy. Bez svých typických stříbrných prstenů vypadají jeho prsty zvláštně naze.

„Naznačila, že Ellin úspěch pramení z jejího vztahu s Blakem, a ne z její práce. Něco o tom, že má při povídání v posteli exkluzivního sólokapra."

Posměšně se uchechtnu, jak mě ty poznámky kvůli Elle rozčílí. „Proč by se proboha Ella s Blakem bavili v posteli o přetížení 5 G, když můžou řešit bod G?"

Lucas zakloní hlavu a rozesměje se. Přísahám, že by za ten zvuk měl získat Grammy. Je hluboký a svůdný a rozechvěje mě až do morku kostí. Skončí však příliš rychle, když na něho zavolá někdo z týmu – možná Alex? Alfredo? Anthony? – a upozorní ho, že za chvíli začíná tiskovka.

„Budeš se dívat?" zeptá se Lucas a v očích má výraz, co vypadá jako naděje. Než můžu odpovědět, dodá: „Určitě máš na práci lepší věci a Theo tam ani nebude, takže nemusíš."

Poslouchat, jak jezdci odpovídají na otázky ohledně nastavení diferenciálu, plynu a točivém momentu, by se nikdy nedostalo na seznam mých oblíbených kratochvílí, ale ani omylem neodmítnu příležitost nestydatě obdivovat Lucase celých třicet minut. „Budu tam."

4

LUCAS

POPÍJÍM PIVO a ze svého místa na baru obhlížím plesový sál hotelu. Odtud je jasně vidět, že se na tomhle večírku nešetřilo. Což mě nepřekvapuje. Co se týče nablýskaných a luxusních sportů, Formule 1 je jako třešnička na dortu… a koblihách, éclairkách a makronkách. Vysoké stoly pokrývají bílé ubrusy a zdobí je květinová aranžmá. Na širokém schodišti na druhé straně místnosti hraje několikačlenná kapela. Číšníci v bílých rukavičkách se proplétají mezi hosty a nabízejí jim jednohubky a šampaňské. Jak jsem řekl: luxusní akce.

Rozepnu si horní knoflíček košile a zaposlouchám se do debaty Thea s Blakem o strategii Everestu ohledně pneumatik. Debata ale nejspíš není to správné slovo. Vypadá to spíš tak, že Theo pronáší velkolepá tvrzení a máchá při tom rukama, aby své argumenty zdůraznil, zatímco Blake protáčí oči a tu a tam něco namítne.

Znovu je přestanu poslouchat, když do mě Theo najednou dloubne loktem. „Kámo, ta barmanka tě posledních třicet minut ojíždí očima."

Nemusím se dívat, abych zjistil, o kom to mluví. Ta ženská mě sleduje od okamžiku, kdy jsem se posadil.

Ačkoliv vím, kam tenhle rozhovor směřuje, povzdechnu si a chytím se na udičku. „No a?“

„Řekneš si jí o číslo?“ pobídne mě Theo. „Oslavíš vítězství na dráze vítězstvím mimo dráhu?“

Při té jeho laciné poznámce sebou trhnu. „Po tomhle hodlám jít do postele. *Sám*.“

„Tak fajn,“ odtuší a pokrčí rameny.

To je všechno. Žádné dohadování, žádné dotírání.

Z jeho prostého souhlasu se mi sevře žaludek. Ani jednou za víc než dvacet let našeho přátelství Theo nenechal něco být jen tak, aniž by mi vnucoval svůj názor.

Blake se ušklíbne, jako by myslel na to samé. Jako by věděl, že Theo ještě neskončil.

A má pravdu. Theo za chvilku zabubnuje prsty o stůl. „Jestli už tě nezajímá náhodný sex, tak bys nám měl dovolit, abychom ti domluvili nějaké rande.“

Zastaví se mi srdce. *Je to tady.*

Blake přikývne. „Ella má pár kamarádek, které by se ti líbily.“ Zvedne bradu a pátrá v davu po své přítelkyni.

Ella Blakea doprovází nejen jako podpora, ale aby dělala rozhovory s jezdci, inženýry a fanoušky do svého podcastu *Na kafíčku se šampiony*. Proto s námi nesedí na baru, ale vmísila se mezi hosty a navazuje kontakty.

„Nevím, kde je, ale několikrát se zmínila, že by ti ráda někoho dohodila,“ řekne Blake a přiloží sklenici s whisky ke rtům.

„Josie taky,“ dodá Theo.

Blake odloží pití na lakovaný barový pult. „Takže budeš mít na vybranou.“

„A pak budeme moct chodit na trojité rande, aby ses necítil jako páté kolo u vozu.“

Spolknu pohrdlivou odpověď. *Typický Theo a jeho nepříliš jemné narážky*.

„Kristepane," zamumlá Blake. „Tenhle pitomec se ti snaží říct, že pokud máš zájem o něco dlouhodobého a ne jenom o," kývne k barmance, „jednorázovku, můžeme to zařídit."

Theo přikývne. „Ne všechny holky s tebou vyjebou tak jako Kylie, víš?"

Blake s Theem jsou jediní lidé, kteří vědí, proč se spolu s Jessem nebavíme. Řekl jsem jim to, když jsem se opil po loňské Velké ceně Singapuru. Říct „hej, můj brácha chodí s mojí bejvalkou" ve střízlivém stavu prostě nejde. Upřímně, ani v opilosti to není žádná hitparáda, ale vodka mi naštěstí zakalila paměť. Vím jenom, že ráno měl Theo monokl a Blake roztržený ret. Blake se zjevně snažil zamluvit si let do Bostonu, aby „toho kreténskýho kokota zabil" a Theo mu praštil telefonem o zeď, aby to nemohl udělat.

Upřímně, ani se Kylie nedivím, že se tak rychle pohnula dál. Ačkoliv jí nezapomenu, že to udělala s mým bráchou, nemůžu popřít, že jsem nebyl ten nejlepší přítel. Neustále jsem byl v trapu, a pokud už jsme trávili čas spolu, tak podle mých pravidel. Nikdy jsem se nezajímal o její život, ani jsem se nesnažil začlenit ji do toho svého. Sakra, moji rodiče ani nevěděli – a stále nevědí –, že jsem s ní vůbec chodil.

„Není nutné, abyste si hráli na dohazovače," prohlásím naštvaně. „Jsem v pohodě."

„Ne, to teda nejsi." Blake mě probodne svým typickým zachmuřeným pohledem a pak se podívá na Thea, jako by říkal „teď to zkus ty".

Theo samozřejmě neztrácí čas. Položí mobil na stůl displejem nahoru a posune ho blíž ke mně. Má otevřenou aplikaci sdílené polohy, kterou všichni používáme.

Tři tečky, které představují Blakea, jeho a mě, se překrývají.

Krátce se na ni podívám a pak se na něho zamračím. „Netuším, co se mi sakra snažíš naznačit, kámo."

„Tvoje poloha."

Vzplane ve mně vztek. „Zjevně vím, kde jsem," vyštěknu. „Tak *proč* mi to ukazuješ?"

Theo si vezme mobil a probodne mě pohledem, který zřejmě považuje za děsivý, ale upřímně vzato spíš vypadá, jako by měl zácpu. „Ukazuju ti to, protože díky tomu mám *přehled*, kde neustále jsi."

„Ty mě stalkuješ?" zeptám se jen napůl žertovně. „Jsi cvok."

Svoji polohu s ním sdílím už celé roky a nikdy jsem nad tím moc nepřemýšlel. Tvrdil, že je to jen „pro jistotu". Teď uvažuju, jestli byl dobrý nápad poskytnout mu přístup k informacím o tom, kde se právě nacházím.

„Když nejsi v pohodě, děláš jednu ze dvou věcí," vysvětlí mi. Při slovech *v pohodě* se na mě významně zadívá. „Trávíš víc času v Monaku nebo si necháš udělat novou kérku."

„V Monaku jsi teď byl poslední dva měsíce, a navíc máš nové tetování," vloží se do toho Blake, jako by Theovy narážky nebyly už tak dost jasné.

Vážně se mi nelíbí, kam tenhle rozhovor směřuje. Jasně, v poslední době si připadám trošku ztracený a osamělý, ale celkově vzato mám super život: moje kariéra je na vrcholu, mí přátelé jsou šťastní a moje rodina je zdravá a finančně zajištěná. Proč bych si teda stěžoval na to, že žiju ve vyježdených kolejích?

„Vážím si vašich obav, ale přísahám, že mi nic není," ujistím je s úsměvem, který mi připadá spíš jako úšklebek. „Budete první, kdo se dozví, jestli se to nějak změní."

Oba se tváří nevěřícně, když se vedle Blakea objeví Charlotte a naštěstí tuhle debatu ukončí.

„Nazdárek, kluci," prohlásí s dolíčky na tvářích.

„Co to máš na sobě?" vyprskne Theo. Trošku moc prudce odloží pití na bar.

„Hm, tohle?" Charlotte se zatočí dokola, takže si můžeme její outfit prohlédnout ze všech stran. Rozzáří se ještě víc.

Těsné šaty přitahují moji pozornost na každou její křivku. Stříbrné sandálky se šněrováním kolem lýtek její postavu ještě víc zvýrazňují. Musím se silou ovládnout, abych zvedl oči zpátky k jejímu obličeji a udržel je tam a nenakukoval jí do výstřihu, protože, *sakra*, vypadá prostě úchvatně.

„Nejsou rozkošné? Koupila jsem je loni s mamkou, ale ještě jsem neměla šanci si je obléknout."

Theo až komicky vykulí oči. Přísahal bych, že se maličko zakymácí. „Mamka ti dovolila si je koupit?"

„Byly ve slevě," dodá Charlotte s plachým úsměvem, „a víš, že mamka zbožňuje výhodné koupě skoro tolik jako nás dva."

Připlácnu si ruku na pusu, abych skryl smích. Moc dobře ví, že Theo naráží na ten výstřih a ne na cenu.

„Neustále mě buzeruješ kvůli tomu, že nenosím barvy AlphaVite," připomene mu Charlotte, „a tyhle jsou modré, takže se hodí do týmu." Pokrčí svými hladkými, nahými rameny. „Měl bys mít radost."

„Barva je to jediné, co je na nich v pořádku," zavrčí Theo a svraští obočí. „Kde jsi vlastně byla? Měla jsi dorazit už před hodinou."

„Proč se tváříš, jako bych dělala něco nepřístojného?" zahučí Charlotte a zkříží paže na hrudi.

Při pohledu na to, jak jí ten pohyb zvýrazní prsa, se zachvěju. *Nečum jí tam, Lucasi.*

„Protože vím, jak jsi lehkomyslná," opáčí a sevře ruku na baru do pěsti.

„Lehkomyslná?" Charlotte protočí oči. „To jako vážně, Theodore?"

„Omylem sis koupila letenku do New Brunswicku místo do Nové Kaledonie, a přesto jsi tam *odletěla*."

Nenuceně a dobromyslně pokrčí rameny. „V Kanadě jsem se měla báječně. A ty si nemáš co stěžovat. Ten sirup, co jsem ti přivezla, ti moc chutnal."

„A když ses pak konečně dostala do Nové Kaledonie, musela jsi zaplatit absurdní pokutu –"

„Ty cedule s nápisy, že je to soukromá pláž, *nebyly* úplně jasné," namítne a mezi obočím se jí vytvoří vráska. „Byly maličké a daly se snadno přehlédnout."

„Fajn," protáhne. „A co tehdy, jak jsi ukradla toho malého klokana quokka?"

„Já ho *neukradla*, Theodore. Skočil mi do tašky, když jsem se nedívala. Nebyla to moje chyba, že tam usnul."

Kousnu se do jazyku, abych nevybuchl smíchy.

Charlotte probodne Thea zničujícím pohledem, z něhož by se mi koule scvrkly jako hrozinky, kdyby ho namířila na mě, a vklouzne na prázdné místo po mé pravici. Rychle mávne na číšníka, efektivně tím ukončí rozhovor a objedná si espresso martini. Pobaveně nad tím zavrtím hlavou.

Dloubne do mě loktem a uličnicky se na mě zazubí. „Ani nezačínej, Lucasi. Jsou horší věci, na kterých může být člověk závislý, než je kafe. Však víš, drogy, cigarety nebo třeba porno."

„Pravda," uchechtnu se. „Já už po druhé odpoledne kafe pít nemůžu, jinak neusnu."

„Já jsem stejně sova," pokrčí rameny. „Vždycky mi připadalo zvláštní, že tě má kafe udržet vzhůru

a dodat ti energii, ale v kavárnách má člověk zpomalit a relaxovat."

Když se před Charlotte objeví její drink, napije se. Pěna na vrchu jí nad rty vytvoří drobný knírek à la Charlie Chaplin. Špičkou jazyka ho slízne a já jsem rád, že sedím, takže nikdo nevidí, co to se mnou provádí.

„Jsi s prvním víkendovým závodem spokojený?" zeptá se, aniž by zaregistrovala můj problém v kalhotách.

Zhluboka se napiju, abych se rozptýlil. „Mhmm. Solidní začátek, až na ten průser na čtvrteční tiskovce."

Blake ignoroval *Satana v saténu* a odmítal odpovídat na její otázky a Theo, který je při rozhovorech obvykle pohodový a přátelský, se pustil do boje, když se ho zeptali na vztah s ředitelem jeho bývalého týmu. Jako by si nepamatovali ani ň z náročného mediálního školení, kterým jsme si všichni prošli. Nakonec jsem na většinu otázek odpověděl já, což je v pohodě, ačkoliv jsem nikdy netoužil po pozornosti jako většina jezdců. Nesnáším tlak na to, abych se choval správně. Jsem tu, abych závodil. Nic víc.

Charlotte přikývne, ale očima zalétne do strany. „Jo. To byla síla."

„Nemůžu uvěřit, že se ti dva jezdci Ithaky skoro poprali," zalžu a otestuju svou teorii. „Zvlášť kvůli ženské."

Vytřeští oči a pak zavrtí hlavou tak rychle, až se bojím, aby ji nerozbolela. „Hm, to bylo drsné. Ale víš, co se říká – kluci už jsou prostě takoví."

Nadzvednu obočí a změřím si ji pohledem. „Drsné je hlavně to, že k žádné rvačce nedošlo."

„No –" Zarazí se. „Sakra."

Uchechtnu se. V hrudi se mi z její rozkošné reakce rozleje horko. „Máš sakra špatný poker face, Klo."

„Dostanu ale jedničku za snahu, že jo?“ Trhne sebou a předkloní se, až ucítím příval jejího parfému, co voní jako samo léto. „Udržíš tajemství?“

Kvůli ní? O tom není pochyb. „Čestný skautský.“

„Ty jsi byl ve skautu?“ zeptá se skepticky.

„Jo.“ Skloním bradu. „Mám dokonce i odznaky, kterými to můžu dokázat.“

„Hmm.“ Nakloní hlavu na stranu a její pozornost se přese mě přežene jako požár. „To bych do tebe neřekla.“

„Proč ne?“

Mávne přede mnou rukou. „Nechápej mě špatně, ty kérky a prsteny jsou sexy. Jen zrovna nevzbuzují dojem, že umíš přežít v divočině, chápeš? Hodil by ses spíš do *Zákonu gangu* než do *Survivoru*.“

Upřímně od plic se rozesměju a při tom si pohrávám se stříbrným prstenem na palci. „Myslíš, že vypadám jako motorkář?“

„Ne přímo motorkář, ale rozhodně máš auru drsňáka. Působíš jako chlapík ve stylu *zkus se na mě špatně podívat a já ti zlomím vaz*.“

Odfrknu si. „Přispívám na charitu a recykluju, Char. Za drsňáka bych se nepovažoval. Téma mojí bar micvy byly *Hvězdné války*, proboha.“

Zakmitá obočím. „Takže tvoje první láska byla princezna Leia?“

„Možná,“ zamrkám na ni. Ani za milion let bych nepřiznal, že ve skutečnosti jsem se poprvé zakoukal do princezny Fiony ze *Shreka*. V její lidské formě, ne v té zlobří, pěkně děkuju. „Takže co je to za tajemství?“

Ohlédne se přes rameno, aby se ujistila, že je Theo stále pohroužený do rozhovoru s Blakem, načež přizná: „Já jsem na té tiskovce nebyla.“

„Jo, to mi došlo, Klo. Jenom nechápu, proč je to problém.“

„Šlo o Theův první velký rozhovor jako jezdce AlphaVite,“ vysvětlí provinile. „Byl nervózní a požádal mě, abych na ni přišla.“

Navzdory překvapení na sobě nedám nic znát. Theo se nezmínil, že by byl nesvůj, a to se obvykle svěřuje.

„A měla jsem to v plánu,“ pokračuje Charlotte. „Jenže mi začala klesat hladina cukru v krvi. Většinou u sebe mívám glukózové tablety nebo nějakou tyčinku, ale na poslední chvíli jsem si vzala jinou kabelku a zapomněla si ty věci přehodit.“ Shrne si zbloudilý pramen vlasů z tváře. „Takže jsem rychlou chůzí vyrazila do zázemí – protože se běhá jen při maratonu nebo když tě pronásleduje sériový vrah – a cestou na tiskovku jsem narazila na toho fotografa. Na toho, co dělá krásný fotky zázemí.“

„Kylea,“ potvrdím.

„Správně. Kylea. Takže jsem se mu představila a zeptala se ho, jestli by mě nevyfotil. Samozřejmě ne jeho profesionálním foťákem, ale mým telefonem.“ Zhluboka se nadechne. „Jenže jsem nechtěla, aby mi neonová karta s VIP vstupem zkazila fotku, takže jsem si ji sundala z krku a pak úplně zapomněla, že jsem ji odložila na zem. Když jsem si došla pro sváču, ochranka už mě nechtěla pustit zpátky na tiskovku a já nemohla najít tu kartu, takže jsem si musela dojít pro novou. Než jsem ji dostala, tiskovka už skončila.“

Usrknu whisky, abych skryl úsměv. „To zní hodně dobrodružně.“

Povzdechne si. „Jo, ale cítím se provinile. Theo –“

„Koho pomlouváme?“ přeruší nás jmenovaná osoba a mávne na barmana. „Blake se na mě vykašlal a šel hledat Ellu.“

„To mě nepřekvapuje," prohlásí Charlotte s nevinným úsměvem. „Je mnohem hezčí než ty."

„Haha." Theo ji dloubne loktem. „Tak o co jde? Bavili jste se o tom, jak dobře vypadám v modré závodní kombinéze? Všimli jste si, jak mi zvýrazňuje oči? Nebo jste diskutovali o tom, že si Lucas nechal na včerejší akci omylem rozepnutý poklopec a všiml si toho, až když mu to řekl fotograf?"

Fakt mu jednu vrazím.

„O tom jsme se rozhodně nebavili," oznámím podrážděně. „Díky, že jsi o tom začal."

„K čemu by jinak byli přátelé, kdyby ti nepřipomínali chvíle, na které bys nejradši zapomněl?"

„Povídali jsme si o tom, že jsem na závodě potkala Mitchella," prohlásí Charlotte nenuceně. „Vsadím se, že ta jeho výška je osmý div světa."

Ušklíbnu se. „Zmiňoval se, že tě ohromila jeho… vylezitelnost."

Mitchell není kokot, ale zároveň ho nezajímají lidi, kteří nijak nepřispívají k mé kariéře. Zní to blbě, ale existuje důvod, proč je ve své práci tak dobrý. Charlotte mi sice nezajistí smlouvu se sponzorem ani mi nepomůže při tréninku, ale umí si získat prakticky kohokoliv. Její úsměv s dolíčky je roztomilost sama a její oči připomínají slunce za deštivého dne. Nemluvě o tom, že z ní vyzařuje něco, díky čemu má člověk pocit, jako by ji znal celý život. Dokonce i ti, kteří se s ní právě seznámili. Je to odzbrojující a zároveň okouzlující.

„Hm," zamračí se Theo. „Myslel jsem, že to bude něco zajímavějšího."

Rozhodně nechci mít před Theem nějaká tajemství, ale teď se jen napiju a pokrčím rameny.

5

CHARLOTTE

„POSLOUCHÁŠ MĚ VŮBEC?“ zeptá se Theo s plnou pusou jídla. Divím se, že vůbec dokáže mluvit, když si cpe vajíčka do pusy, jako by šlo o nějaký závod.

„Ne.“ Opatrně si promnu oči tak, abych si nezničila make-up. „Jak už jsem ti řekla, potřebuju víc kafe, než tě budu moct poslouchat.“

Lucas vzhlédne od telefonu a uchechtne se, ale nijak to nekomentuje. Takhle brzy by se nedokázal bavit nikdo kromě Thea. Na závod v Japonsku jsem se přepravovala letadlem, vlakem a nakonec i autem a mám šílený jet lag. Vzhledem k tomu, že dokážu stěží dát dohromady souvislou myšlenku, natož větu, nechápu, jak chtějí za necelou hodinu zvládnout kolečko rozhovorů.

„Myslel jsem, že je to sarkasmus.“ Nabodne si na vidličku další kousek omelety. Je v ní tolik zeleniny, že by se nejspíš dala považovat za zahradu. Soukromý šéfkuchař – který připravuje pro jezdce pečlivě naplánované a schválené pokrmy vytvořené jejich výkonnostními trenéry – patří k hlavním výhodám, kterých si hodlám dosyta užít.

Potlačím mrzutou náladu. „O kafi nikdy nežertuju.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Zachraňuješ mě!**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.